

отъ далечни страни питаме за тѣхъ, но никой нищо не може да ни каже... И горката жена, отъ милостъ за своитѣ рожби отъ день — на день изпадна п... полудя... Тя всѣка заранъ става, ходи край трена и го проклина, че ги е изпратила и видѣла какъ се качили, отидоха за да се не върнатъ вече... Никому Господъ да не дава.

Една заранъ станахъ и тръгнахъ слѣдъ лудата. Тя тичаше къмъ желѣзния пжтъ. И когато тренътъ се зададе, тя нададе отчаянъ писъкъ, лудо почна да бѣга и викаше, колкото ѝ гласъ носи:

— Чудовище! проклето бжди. Ти ми отне рожбитѣ . . .

Кипровъ.

ПРОЛѢТЬ Е.

Въ глухата горица вече
Кукувичка кукна,
Кукурякътъ злато-жълти
Се отдавна пукна.

А рѣкичката дрѣмлива
Се отъ сънь събуди;
Дѣдо Мразъ съ кожухъ си бѣли
Се далечъ прокуди.

Говедарчетата селски
Съ скжсани царвули
Сж подъ брѣстове зелени
Свирчици надули...

Люб. Бобевски.